

PRAZNOVANJA OB DNEVU DRŽAVNOSTI

SPREJEM VELEPOSLANIŠTVA IN OTVORITEV RAZSTAVE NESNOVNA KULTURNA DEDIŠČINA SLOVENIJE V LUČI UNESCOVE KONVENCIJE

Dne 29. junija je Veleposlaništvo Republike Slovenije v Buenos Airesu pripravilo sprejem ob Dnevu državnosti v čudoviti Zlati dvorani »Case de la cultura«, ki je bila svoj čas sedež dolgoletnega in prestižnega časopisa La Prensa. Ob tej priložnosti so na ogled postavili tudi razstavo »Patrimonio Cultural Inmaterial de Eslovenia a la luz de la Convención de la UNESCO« (»Nesnovna kulturna dediščina Slovenije v luči Unescove Konvencije«), ki jo je pripravil Slovenski etnografski muzej, v sodelovanju z Ministrstvom za kulturo in Ministrstvom za zunanje zadeve RS. Avtorici potujoče razstave sta dr. Nena Židov in mag. Anja Jerin, kustosinji v Slovenskem etnografskem muzeju. Na razstavi je s pomočjo fotografij in kratkih opisov predstavljeno bogastvo nesnovne kulturne dediščine Slovenije.

Leta 2003 je Unesco sprejel *Konvencijo o varovanju nesnovne kulturne dediščine*, ki naj bi prispevala k boljšemu varovanju nesnovne kulturne dediščine, njenemu spoštovanju, dvigu zavedanja o njeni pomembnosti ter zagotavljal mednarodno sodelovanje in pomoč. Slovenija je *Konvencijo* ratificirala leta 2008, ko je začel nastajati tudi *Register nesnovne kulturne dediščine*, v katerega je bilo do konca leta 2017 vpisanih 61 enot, od katerih so bile nekatere razglašene za

nesnovno kulturno dediščino državnega pomena. *Škofjeloški pasijon* je bil leta 2016 kot prvi element iz Slovenije vpisan na Unescov *Reprezentativni seznam nesnovne kulturne dediščine človeštva*, leta 2017 so se mu pridružili *Obhodi kurentov*, leta 2018 pa še *Klekljanje čipk v Sloveniji* in večina suhozidne gradnje.

Dogodek se je pričel ob enih popoldne, ko je Maja Vuksanović v vlogi povezovalke pozdravila prisotne. Za uvod sta Sofia Škele in Marcos Štrubelj ob klavirski spremljavi Juliana Díaz Riccia zapela himne – argentinsko, slovensko ter tudi himno Evropske unije, Schillerjevo besedilo An di Freunde, uglasbeno v četrtem stavku devete Beethovnovne simfonije.

Sledila sta govora veleposlanika Alainia Briana Berganta in Pabla Anselma Tettamantija, sekretarja za zunanje zadeve Argentinske republike.

V svojem nagovoru je veleposlanik Bergant izpostavil, da je Slovenija jedrna članica evropske skupnosti, ki spoštuje človekove pravice, demokracijo, vladavino prava, svobodo medijev in enakost ter namenja posebno pozornost in pomoč državam Zahodnega Balkana pri vključevanju v evroatlantske organizacije. Slovenija zasleduje cilj, da bo do leta 2030 med najuspešnejšimi državami po razvitosti digitalnega gospodarstva in družbe.

Poudaril je, da so prednostne naloge Slovenije zeleni prehod, energetska samozadostnost in obnovljivi viri energije, prehranska varnost, digitalizacija, nove tehnologije, povezanost in infrastruktura ter vlaganje v mlade, raziskave, razvoj in inovacije.

Veleposlanik je posebej izpostavil velik diplomatski uspeh Slovenije, ki je bila v začetku junija v New Yorku izvoljena za sedež stalne članice Varnostnega sveta OZN za obdobje 2024–2025 ter dejal, da »to priznanje ni samo privilegij, ampak tudi naša dolžnost, da aktivno rešujemo skupne izzive, zagotavljamo mir, varnost, trajnostni globalni razvoj in učinkovito obvladovanje podnebnih sprememb.« Slogan slovenske kandidature je bil KREPIMO ZAUPANJE – VARUJEMO PRIHODNOST, kar zrcali področja, na katerih se je Slovenija v tridesetletni zgodovini že izkazala za verodostojno partnerico v mednarodnih odnosih. Ob tem je poudaril, da Slovenija odločno obsoja in zavrača nasilje v mednarodnih odnosih in vojno kot način reševanja nesoglasij – kjer koli v svetu, ter da je načelo, ki mu moramo slediti, moč argumentov in ne argument moči. V tem kontekstu je še dodal, da mora multilateralizem zato dobiti novo priložnost in imeti osrednjo vlogo v mednarodnih odnosih in sicer na vseh področjih delovanja mednarodnih organizacij.

Veleposlanik je omenil tudi zelo dobre in prijateljske odnose med Slovenijo in Argentino, ki so se v zadnjem letu pomembno okrepili. V manj kot letu dni so namreč Buenos Aires obiskali trije ministri: za zunanje zadeve, obrambo in Slovence po svetu. Državi sta podpisali več dvostranskih sporazumov, med njimi tudi o gospodarskem sodelovanju, h katerem je prispevala tudi Slovensko-argentinska gospodarska zbornica, za podpis pa je pripravljen še

sporazum o obrambnem sodelovanju.

Veleposlanik je ob koncu svojega nagovora na oder povabil celotno ekipo veleposlaništva ter se vsem zahvalil za sodelovanje.

Nato smo bili povabljeni v kletne prostore na ogled omenjene razstave ter na pokušino slovenskih dobrot in dobrega vina, seveda ob živahnem klepetu in druženju vseh navzočih, med katerimi so bili predstavniki številnih veleposlaništev, slovenskih ustanov, rojaki iz notranjosti države, slovenski častni konzuli in drugi gostje.

(Lepa hvala Maji Vuksanović za pomoč pri zbiranju informacij.)

Rok Fink

Lektoriranje: Tjaša Lorbec

Slike: Marko Vombergar

PRAZNIK VESELJA, PONOSA IN ZAHVALE | *Balantičeva šola*

Prav v duhu naslova prireditve smo v šoli Franceta Balantiča v soboto, 24. junija, z veseljem in ponosom praznovali 32. rojstni dan naše drage Slovenije.

To je praznik vseh Slovencev, torej tudi nas! Tako nas je nagovorila voditeljica šole, ga. Irena Urbančič Poglajen in nas vpeljala v zgodovinski trenutek, ko je tistega 25. junija 1991 Slovenija oklicala svojo samostojnost.

Najprej smo sprejeli slovensko zastavo, ki so jo imeli čast nosti Nataša Oblak, Tanja Cestnik in Valentin Martins Pugelj, in nato s ponosom zapeli slovensko himno. Sledile so misli ge. Erike Poglajen Dellacasa. Dejala nam je, »da je samostojna Slovenija rodovito drevo, ki razteza veje tudi v Argentini, v San Justu, med nami. Ponosni smo na prejeta dediščina od naših staršev in starih staršev, ki smo jim neskončno hvaležni, ker so s svojo žrtvijo in prepričanjem gradili Slovenijo v daljavi. Oni so nenadomestljiv in neizbrisni del Slovenije. Ta hvaležnost naj gre tudi ustanoviteljici Balantičeve šole, Angelci Klanšek, ki je več kot 60 let učila in vzgajala rodove in letos obhajamo njeno

100. obletnico rojstva.«

Sledil je program državnega praznika. Najprej so se predstavili učenci 5. in 6. razreda, ki so pod vodstvom gdč. Danice Malovrh recitali prekrasno pesem Otona Župančiča »Nase luči«. Živo in slikovito so postavili v ospredje katera je tista Luč, ki nam poleg svetlobe, ki jo prinašajo sonce, mesec, ogenj in beseda, razodeva pota k Bogu. To ni druga kot luč Duha, ki nam seva in nas vodi.

Sledeči nastop nam je v režiji gdč. Ivane Tekavec z učenci 7. in 8. razreda slikovito dokazal, kdo je naš resnični prijatelj! Predstavili so prizor »Palačinke«. Prizorišče je predstavil ježek (Marko Marini Godec), ko je nakazal, kaj se na odru dogaja. Medvedje (Valentin Martins Pugelj, Tomaž Dellacasa Poglajen in Mathias Indihar) so pekli slastne, dobre palačinke in navihane lisice (Tanja Cestnik, Nataša Oblak in Valentina Dellacasa Poglajen) so se medvedom prilizovali s sladkimi, zapeljivimi besedami. Medvedje so nasledili in lisice so jim prebrisano izmaknili palačinke. Na koncu nam je jež razvozal srž in nauk povesti: ni vsak tvoj prijatelj, kdor se ti prilizuje!

Za konec so se pridružili najmlajši učenci z nadvse prikupno točko petja in nam zapeli celó pesem »Palačinke«!

Zadnja točka praznovanja je bila pesem »Slovenija, od kot lepote tvoje?«, ki so jo navdušeno zapeli učenci od 1. do 8. razreda. Petje je vodila ga. Lučka Marinčič Zafr.

Posebno zahvalo želimo izreči seveda učencem in učiteljicam, posebno še Odboru staršev in pomočnikom za prekrasno okrasitev in pripravo prostora; Matjažu Grozniku in tehnični skupini za skrbno pripravo zvoka in glasbe. Prsrčno se zahvalimo za prisotnost staršev in starih staršev naših otrok, ki nas spremljajo ter z vsakdanjim zgledom dokazujejo svojim otrokom in vnukom, da se plača truditi se za tako lepe in visoke ideale krščanstva in slovenstva. Ostali smo še na pogostitvi in si privoščili še nekaj trenutkov za prijateljski pomenek, zapeli Sloveniji za rojstni dan in upihnili svečke bogate torte!

Vse najboljše, Slovenija!

Ivana Tekavec

MESEC SPOMINA

SPOMINSKA PROSLAVA V SLOMŠKOVEM DOMU

V nedeljo, 25. junija, smo imeli v Slomškovem domu vsakoletno junijsko spominsko proslavo.

Spomnili smo se žrtev med in povojnega komunističnega nasilja v Sloveniji.

Med sv. mašo so peli otroci naše šole in mladina. Po maši nas je nagovoril Jože Lenarčič, nato smo se v procesiji pomaknili k spominski plošči. Otroci so nesli prižgane svečke in jih tja položili.

Za konec smo vsi skupaj zapeli pesem »Moja Domovina«.

Govor
Jožeta Lenarčiča

Dragi Ramoščani,

Letos smo ponovno tukaj, v spomin. Spomin je potreben, dobro nam dene. Čeprav to delamo v čast našim junijskim mučencem, spomin koristi samo nam, kajti, njim koristi le naša molitev, če jo morda še potrebujejo.

Zakaj se spominjamo? Iz nostalgije? Zaradi spoštovanja? Tukaj smo, ker spomin krepi našo identiteto, saj smo tudi to, česar se spominjamo.

Rad bi vam na kratko komentiral svojo lastno izkušnjo v zvezi s tem, česar se spominjamo danes. Na družbenih omrežjih preko interneta pogosto prihajam v stik s Slovenci iz domovine. Ko se pojavi tema o naši, medvojni zgodovini, velikokrat opazim, pri mnogih Slovencih, hitro zavračanje, sploh ko opazijo, da sem Slovenec iz Argentine. Po navadi mi ponavljajo eno in isto: da naši so bili narodni izdajalci, kolaboranti, fašisti, celo tisto, da si ne zaslužijo niti krogle, da povojna »čistka« ni bila dovolj, itd, itd. Družbena omrežja na internetu omogočajo to, da ti z brutalno iskrenostjo povedo tisto, česar se ne bi upali povedati v obraz, ampak na nek način je to tudi koristno, saj s tem lahko odkrijemo, kaj si v resnici mislijo.

Ko hočemo razpravljati o zgodovinskih argumentih, pri teh Slovencih skoraj nikoli ne najdeš želje, da bi kaj več govorili, da bi se v to poglobili. Vedno iste zaključne stavke, in se enostavno konča pogovor. Zdi se, da zgodovina ki so jo slišali, ni sporna, saj je seveda, zapisana tako v knjigah.

Ravno to je najbolj zmedena stvar za analizo. Težko je razumeti ta ravnodušen prezir, brez analize. Vedno bruhanje ene in iste naučene fraze, kar avtomatično. Kot da bi se branili pred kakšno pošastjo, z eksorcističnimi frazami, ki so se jih nekaj naučili.

Vendar, lahko spoznamo, da v resnici ne vedo, kdo je tista pošast, ki jo zavračajo. Ne vedo. Ta pošast je neki zamegljen koncept, nekaj slabega, nagravnega. Nekaj, o čemer nočejo in tudi ne morejo govoriti. Beseda domobranci jim povzroča iracionalni odpor. O njih ne vedo ničesar, a vseeno verjamejo, da je nekaj izredno nasprotnega patriotizmu. Naučili so jih, da so neki junaki – heroji, uničili to pošast in osvobodili narod. Kot v kakšnem Tolkienovem srečnem koncu.

Tukaj je glavno vprašanje. Vedno so slišali za to pošast, ki jo domobranci predstavljajo, a ne vedo, kdo so bili. Lažje je sovražiti tisto, česar ne poznaš. Čas je, da enkrat za vselej rečemo, da pošasti ne obstajajo.

To ni pošast, to so ljudje. Ljudje. Niso to demoni, ki so prišli iz pekla in se utelesili, da bi delali zlo narodu. Bili so ljudje, ki so prihajali iz istih vasi kot vsi drugi Slovenci. Morda, nekoliko posebni, ker so bili večinoma zavedni kristjani, a vseeno, so bili kot ostali Slovenci pred vojno. Ljudje, ki so imeli družine, starše, brate, sestre, otroke.

Bili so sosedje in sorodniki, navadni ljudje. Večinoma kmetje. Večinoma mladi.

Tista pošast, ki so jo uničili, raztrgali in vrgli v jame, so bili pravzaprav predvsem mladi kmetje. To so tisti, ki polnijo tistih 750 jam. Prepusti ljudje, skoraj vsi. Ljudje, ki so se ukvarjali predvsem kmetovanju, živalim, mizarstvu, tudi študenti, učitelji, trgovci.

Kako je mogoče, da so ti predvsem mladi ljudje, ki niso nič vedeli o politiki, nenadoma zapustili to preprosto življenje in postali grozni fašisti, germanofili, izdajalci domovine? Kaj je lahko napeljalo toliko mladih kmetov v boj proti komunističnim herojem, ki so hoteli osvoboditi domovino izpod okupacije? Zakaj so zavrnili ta plemeniti in domoljubni upor?

Ali ni morda razlog v tem, da ta osvobodilna epopeja, ni bila res tako plemenita, in si je ti preprosti ljudje niso želeli?

Ta »otročji« mit o pošasti, ki ga je vsilila povojna komunistična diktatura, in ki presenetljivo velja še danes, vztrajno prevlada

v mislih vseh preživelih: ti grozljivi ljudje so sodelovali s sovražnim okupatorjem, zato da bi neusmiljeno podjarmili lastne sosede. Te ljudi naj bi, po njihovem mnenju, nenadoma obsedlo zlo, ker so zapustili njive, da bi šli pobijati partizanske junake.

Kako je to možno? Mit je za današnje Slovence še vedno močnejši od radovednosti; malokdo se vpraša, zakaj se je vse to zgodilo, zakaj so se ti mladi tako odločili?

Neštete knjige, ki so jih po vojni napisali preživeli, pričevanja številnih prič, aktualne revije in televizijski programi, pripovedujejo neko drugo zgodbo, ki se nikakor ne ujema z mitom o pošasti.

Danes vemo, da je skoraj 750 jam polnih Slovencev. Mnogi Slovenci jih z nerazložljivo krutostjo raje ignorirajo, ali še huje, zanikajo. Ker so v njih pošasti, ne ljudje. Je pa preveč Slovencev v tistih jamah, da bi jih ignorirali.

Kako je mogoče, da jih je bilo toliko? To bi moralo pritegniti pozornost vseh.

V tem vedenju zanikanja najdemo veliko podobnost z obnašanjem tistih, ki splavijo: nočejo vedeti, kaj je tam. Ne gre samo za brezbriznost, to je brutalno in divje zanikanje drugega, bližnjega. Danes vidimo to v sedanjih komunističnih oblastih Slovenije, ki je pred kratkem razveljavila Dan Spomina na žrtve komunističnega nasilja. Brez sramu, z neracionalnim barbarstvom sredi 21. stoletja: vse te žrtve si ne zaslužijo nič, ne smejo imeti glasu, ne glede na to, kdo so bili. Nihče ne bi smel vedeti, da obstajajo. Ne zaslužijo si niti mrliškega lista. Seveda, tudi groba ne.

A prikrivanje ni dovolj, da bi se izognil resnici. Obstajali so, in so še vedno tam, v teh grobovih sredi gozda, in nas sprašujejo o prihodnosti.

Zakaj bi jih morali zanemariti? Vemo, da so bili nesprejemljivo drugačni od tistega, kar je komunizem vsiljeval med svojo revolucijo. Nestrinjanje s komunizmom je bilo plačano s smrtjo. Med vojno, predvsem pa ko se je končala, so morali izginiti vsi tisti, ki so bili drugačni, prav vsi: kmetje, uslužbenci, intelektualci, učitelji, duhovniki, ženske, otroci, starci.

Nekateri dokumenti takratne slovenske komunistične partije so že dostopni vsem, govorijo jasno in brez prikrivanja; pravijo, da je »potrebno in odločno obračunati z elementi proti-revolucije«. Nikoli ne omenjajo takšnega nasilja nad okupatorji, le nad Slovenci samimi.

Seveda, to ni bil boj proti okupatorjem, to je bila revolucija proti lastnim sosedom za prevzem oblasti. In ti preprosti ljudje, so zavrnili to nasilno komunistično revolucijo.

Nebeška Mati nas opozarja, od Fatime do sedanjega trenutka, da se hudič z vsem svojim zlom razodeva v tem koncu časov preko ateističnega komunizma. Včeraj in danes. Dokazi so jasni, ta ateistični materializem je zastrupil sodobnega človeka in vodi največji upor proti Bogu: zanika razum, naravni red, in namesto tega vsiljuje umetne in tiranske ideologije, ki si jih je izmislila le peščica ljudi. Človek namesto Boga.

Neki kmečki mladenič, ki je pobegnil iz partizanskih vrst in se priplazil domov, je svoji prestrašeni materi povedal, zakaj jih je zapustil, in to s preprostimi besedami, je rekel: »mama, to niso naši ljudje«.

Brez premišljenih razlogov, enostavno "to niso naši ljudje". Zdrava, poštena kmečka pamet.

Tako kot nam je Kristus dal zgled neomajne ljubezni z daritvijo na križu nam ti preprosti fantje, z vso svojo ponižnostjo in žrtvijo kažejo, kakšna mora biti ljubezen do domovine.

Kako naj pozabimo to dediščino, to preprosto, pristno daritev?

Tukaj smo, ker jih ne bomo pozabili.

SPOMINSKA PROSLAVA V MENDOZI

V nedeljo, 4. junija, smo se, kot vsako leto, spomnili in počastili žrtve revolucije in druge svetovne vojne, naših domobrancev, kateri so darovali svoje življenje za Boga in slovensko domovino.

Vsi rojaki smo se zbrali na dvorišču slovenskega doma pred spominsko ploščo, žarno plamenico ter slovensko in argentinsko zastavo.

Erik Nemanič je v španščini pozdravil vse navzoče ter na kratko prebral zgodovino Slovencev med drugo svetovno vojno in po njej, kako so se naši domobranci žrtvovali in borili za svojo domovino. Ga. Mirian Šenk Nemanič je v slovenščini poudarila ta pomen, da moramo kre-

piti duhovne in kulturne vrednote za to in za bodoče generacije.

Dva učenca slovenske šole Sv. Cirila in Metoda sta v imenu vse naše skupnosti v Mendози položila slovenski šopek pred spominsko ploščo. Nato je sledila sveta maša, pri kateri smo se spomnili vseh žrtev.

Po sveti daritvi je sledil program. Mendoški pevski zbor, pod vodstvom magistra Diega Bosqueta je pričel akademijo z dvema pesmima: »Ecce quomodo moritur iustus« ter »Rož, Podjuna, Zila«.

Zatem je Zofija Štumberger Šmon čustveno recitala poezijo »Klic, vrni se domov« (Branko Rebozov).

Emiliano Nemanič nam je v svojem govoru poudaril trpljenje slovenskega naroda skozi 84 let, odkar je pričela druga svetovna vojna in revolucija pa do današnjega dne. Glavne misli je povzel iz življenjskega rokopisa in pripovedovanj svojega deda Jožeta, med katerimi poudaril domobrantska načela MATI – DOMOVINA – BOG, katera je spoštoval do smrti.

»Danes imamo boj, ki je nekoliko podoben

boju naših starih staršev. Ne več s strelnim orožjem ali invazijo, ampak pred nami je tiha vojna, ki je proti našim načelom, proti krščanski družini, proti naši veri in predvsem proti Bogu..... Moramo biti previdni, moramo skrbeti za svoje otroke. Naš dom in naša kultura, ki smo jo podedovali, morata biti naše zavetje«

Za konec se je zahvalil vsem staršem, ki so že rojeni na tujih tleh, da so jim posredovali ponos do slovenskega naroda ter ljubezen in zvestobo do Boga.

Sledil je filmski posnetek treh živih prič druge svetovne vojne in revolucije, katerega so leta 2009 pripravili kot diplomsko nalogo argentinski študentje političnih in socialnih ved mendoške univerze UNCuyo. Tema je bila »Izgnanci v Mendози«, izbrali so g. Jožeta Horna (domobranec), g. Staneta Grebenca ter g. Jožeta Nemaniča (domobranec), kateri so ganljivo pripovedovali svoja doživetja.

Za konec smo vsi skupaj, v duhu z našimi junaki, ponosno in čustveno zapeli »Oče, Mati«.

Rezka Novak Nemanič

MESEC SPOMINA

JUNIJSKA DUHOVNA MISEL

SPOMINSKA PROSLAVA NA PRISTAVI

»Zaradi tebe prenašam sramotenje, obraz mi pokriva rdečica. Tujec sem postal svojim bratom, zakaj gorečnost za tvojo hišo me použiva.«
(Ps 69, 8-9).

V nedeljo, 25. junija, smo na Pristavi obhajali spomin na žrtve komunistične revolucije v Sloveniji. Božja previdnost je poskrbela, da so bila berila 12. navadne nedelje kot nalašč za to priložnost. »Ne bojte se tistih, ki umorijo telo, duše pa ne morejo umoriti.« (Mt 10, 28) Pri pridigi nas je g. Franci Cukjati opomnil na pomembnost tega, da za Boga pričamo v vsakdanjem življenju. Tako kot toliko Slovencev, ki so iz ljubezni do Boga izgubili dom, varnost in nekateri celo življenje. Po sv. maši se je pričela spominska proslava, ki jo je pripravila Tatjana Rožanec. Dekleta (Luči Ayerbe Rant, Mikaela Križ, Tatjana Rožanec in Erika Čeč) so prebrala pričevanja, ki sta jih zapisala preživeli domobranec Gabrijel Prešeren in angleški oficir Nigel Nicolson, o tem kar se je dogajalo maja 1945. Prebrana je bila tudi pesem »Katedrala v Rogu« Ivana Korošca. Priložnostni zbor pod vodstvom Matjaža Rožanca je zapel nekaj domobrantskih pesmi. Za konec so se nastopajoči približali s svečami k oltarju in smo zapeli pesem »Moja domovina«. Morda tudi po božjem naključju, ravno na dan državnosti, ko se zahvalimo za vse Slovence, ki so na svoj način in skozi veliko let ohranili pripadnost in ljubezen do svojega naroda in pripomogli k osamosvojitvi te male države.

T.O.

Preteklo nedeljo sem pri sv. maši prebral *Pastoralno spodbudo* nadškofa Stanislava Zoreta, v kateri je spregovoril o samovolji slovenske zakonodajne oblasti, ki je pojmovanje ogromne večine ljudi, da je družina življenjska skupnost moža, žene in otrok, zavrgla in družino definirala kot življenjsko skupnost dveh oseb in otrok. Po nadškofovem vzoru bom danes zavrnil stališče tistega dela slovenske javnosti, ki ima vprašanje med vojno in po vojni izvensodno umorjenih za ideološko temo.

Ko branimo dostojanstvo osebe, ki je bila umorjena, nepokopana in izbrisana iz spomina, ne zagovarjamo nobene ideologije. Nedopustna je namreč ideološka delitev pobitih na tiste, ki naj bi umrli na pravi – zmagoviti strani in vse druge. Vsi padli in umorjeni so Božji otroci; za vsakega od njih je Kristus umrl in vstal. Od trenutka smrti je sodba samo še Božja. Vsak, ki umrle deli po človeških merilih, jih znova ubija.

Sedaj, ko sem že v letih, pogosto preišlujem, koliko let življenja imam še pred seboj. Tudi če bi po milosti dosegel starost svojih staršev, oba sta presegla petindevetdeset let, je očitno, da se moja zgodba hitro približuje koncu. Skoraj ne mine dan, da me ne bi pretresla novica o prezgodnji smrti kake znane osebe mlajše od mene. Smrt se nahaja sredi naše, sredi moje vsakdanjosti. »Ne navadimo se na vojno,« je pred nekaj dnevi na obisku v Kijevu dejal poljski kardinal Krajewski. Navaditi se hočemo na vse, kar bi nas lahko vznemirilo. Še kako poveden je latinski rek: *Hodie mihi, cras tibi, danes ti, jutri jaz*. Vse važno, kar hočemo odmisлити in se potem prepustiti otopenosti in ravnodušnosti, vse, čemur hočemo vzeti ostrino in pomen, to pa sta tudi vojna in smrt, nas slej ko prej dohiti.

Med dogodke, ki zadevajo vse nas, celoten naš narod, a ga hočejo nekateri izbrisati iz kolektivnega spomina, spada tudi tragedija, pokopana v breznu pod Macesnovo Gorico v Kočevskem Rogu. Nanjo bi se radi navadili, jo imeli za nekaj povsem trivialnega in zato nevredno javnega spomina. Da bi izbrisu pogovora o mrtvih, ki ležijo v breznu pod Macesnovo Gorico, dale legitimnost, so oblastne strukture polpretekle dobe, ki bolj ali manj obvladuje slovenski javni prostor še danes, izdelale slogan, da je to ideološka tema, o kateri naj bi se smela izrekati samo zgodovinska stroka.

Kako nečloveško in sprevrženo je takšno govorjenje, razumemo takoj, ko pomislimo nase, ko bi tudi sami, nič krivi, nič dolžni, ustreljeni v tilnik, še na pol živi, omahnili v brezno in tam v neznosnih mukah umirali ure, morda celo dneve, a o tem ne bi nikoli nič vedeli ne starši ne dekle ne žena ne otroci ne domača fara. Na nobenem nagrobniku ne bi bilo nikoli zapisano naše ime, kot da nas nikoli ni bilo.

Moj stric, ki je po čudežu tik pred roškim breznom ušel smrtonosnemu strelu, bil še istega leta obsojen na smrt in pozneje pomiloščen, mi je večkrat pripovedoval o fantu iz rodne vasi, ki ga je med vožnjo v Rog – oba sta bila zvezana v zapestju na hrbtu in skupaj pod ramo –, v obupu, ker je vedel, kam gre, šepnil na uho: »Ko prideš domov, povej moji mami, kje ležimo.« Te želje mu ni mogel izpolniti, kajti ko je bil deset let po vojni izpuščen iz zapora, je bila mama njegovega roškega sotrpina že mrtva; sam pa je dočkal sedemindeset let. V juniju, ko naj bi umrl v roškem breznu, je bil star triindvajset let. Vsa podarjena leta, teh se je nabralo kar štiriinšestdeset, se je z ženo ter s svojo in mojo mamo v samotnih pogovorih spraševal, zakaj mu je bila dana milost rešitve.

Dragi bratje in sestre, tako kot zgodbe o An-

tigoni nikoli ne smemo obravnavati ideološko, tudi govora o teh, ki so umrli na enem od sedemstotih morišč, ne moremo in ne smemo imeti za ideološkega ali politično nekorektnega. Ali bi smeli imeti zapis evangelista Janeza o obujenju Lazarja za ideološkega zgolj zato, ker se je tako odločilo judovsko versko in politično vodstvo. Tako beremo: »Veliki duhovniki in farizeji pa so izdali ukaz, naj tisti, ki bi izvedel, kje je, naznani, da ga bodo prijeli. Od tega dne je bilo torej sklenjeno, da ga usmrtijo. So pa sklenili umoriti tudi Lazarja, ker se je zaradi njega veliko Judov ločilo od njih in verovalo Jezusu« (Jn 11–12).

Potem ko je judovski politični vrh od upravitelja Pilata izsilil Jezusovo usmrčenje, je apostolom strogo prepovedal kar koli govoriti o njem. Ker se ta model obnašanja oblasti iz Jezusovega časa prenaša v sedanost, in postaja praksa naše sedanje oblasti, moramo iz istih razlogov, zaradi katerih apostoli niso molčali, govoriti tudi mi. Apostoli usmrčitve Jezusa, Štefana in drugih mučencev niso imeli za ideološko temo, ki naj bi ljudi razdvajala, zaradi česar naj bi morali po ukazu oblasti o teh zločinih molčati. Nasprotno, svoje življenje so zastavili za razglasenje resnice o Jezusovi nedolžnosti. Vsi smo dolžni, kot Antigona in apostoli, tudi za ceno lastne smrti, braniti dostojanstvo umorjenih. Tudi v cerkvi. Pa ne le zaradi reka, ki nas opozarja – *danes jaz, jutri ti* – pač pa zaradi moralne dolžnosti brezpogojnega varovanja vsakega človeškega življenja.

Ista logika, po kateri je judovsko vodstvo prepovedalo apostolom, da bi govorili o usmrčenem in vstalem Jezusu, je vodila tudi sedanje slovensko ministrstvo za kulturo, da je pred kratkim objavilo novico o cenzuri razstave o breznu pod Macesnovo gorico. Ministrica si je po Pilatovsko umila svoje oblastniške roke in odgovornost prenesla na strokovno komisijo. Nič novega. Po dva tisoč letih se je letos v Sloveniji ponovila zgodba, ki jo je zapisal evangelist Matej. »Veliki duhovniki s starešinami so se zbrali in se posvetovali. Vojakom so dali veliko denarja in dejali: 'Recite, da so ponoči prišli njegovi učenci in ga ukradli, ko smo mi spali. In če bi to slišal Pilat, ga bomo mi pomirili in dosegli, da boste brez skrbi.' In ti so vzeli denar in storili, kakor so jih poučili.« (Mt 28,12–15). Judovski voditelji so odgovornost prenesli na stražarje, ministrica pa je odgovornost prenesla na strokovno komisijo.

Prvi kristjani so zastavili svoje življenje, da so razkrinkali laž judovskih voditeljev. Po njihovem vzoru moramo skrbeti tudi mi, da se pripoved o pobijanju pod Macesnovo Gorico ne izriva iz javnosti in se je ne etiketira kot ideološko temo. Javnega pogovora o tej temi oblast sicer ne more zakonsko prepovedati, želi pa vse, ki o njej govorimo, oblatiti in nas imeti za nekorektni in nestrpni. Če jaz pripovedujem o tem, kaj se je zgodilo mojemu stricu, in tisočem drugih, to ni ideologija ne politika ne poskus razdvajanja državljanov, ampak spoštljivo ohranjanje spomina na trpljenje nekoga, s katerim sem živel in se ga še danes vsak dan spominjam v svojih molitvah.

Tako kot se jaz spominjam več deset pobitih iz mojega rojstnega kraja, mora država, ki je izvajala državno nasilje, ali država naslednica izvajalke državnega nasilja, kot Antigona, poskrbeti, da se usmrčenih javno spominjamo in jim na največji možni način vrnemo čast in dostojanstvo. Del slovenske oblastne in kulturne javnosti se dobro zaveda, da javno spominjanje in molitve za umorjene niso ideologija, zato so se spravili na Antigono. Zadnjih nekaj let Antigono trgajo iz njenega duhovnega konteksta, iz njene brezpogojne zavezanosti božjim

in naravnim zakonom. Antigono interpretirajo v skladu s svojimi modernističnimi ideološkimi, psihološkimi, feminističnimi, sociološkimi in filozofskimi konstrukti, ji jemljejo čast in dostojanstvo in jo razglašajo za negativni lik, ki naj bi rušil družbeno harmonijo, zgodovina pa naj bi njeno ravnanje preseгла. Kajti to, kar je veljalo v času Antigone, dva tisoč petsto let pred Kristusom, naj bi bilo danes radikalno in univerzalno drugače. To je seveda nasilna izmišljotina, nihilizem, s katerim želijo aktualnim oblastnem udinjajoči se filozofi in umetniki povedati, da so oni upravljalci in določevalci resnice, ker naj bi jim njihova predrznost samopostavitve dajala legitimnost, da je res in prav tisto, kar oni popolnoma arbitrarno opredelijo za dobro in resnično.

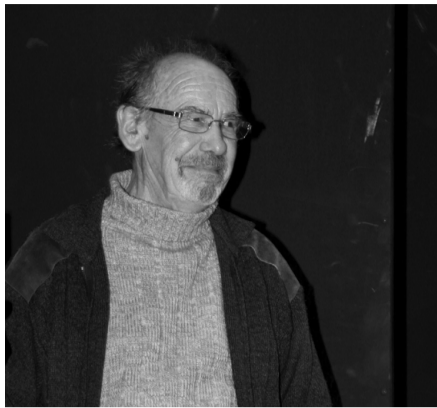
Jaz osebno nobeni današnji filozofski in umetniški klikli ne priznam, da sme v mojem imenu, meni in družbi, s tem ko je na oblasti, določati, kaj je napredno in zato vredno javne podpore. Nobene, razen tehnološke in znanstvene naprednosti ne priznam, pač pa ostajam na duhovnih pozicijah sv. Pavla. Tako takrat, ko je Pavel pisal Rimljanom, velja tudi danes: »Ne živite po mesu, ampak po Duhu. Če pa prebiva v vas Duh njega, ki je obudil od mrtvih Jezusa, bo on, ki je obudil Kristusa od mrtvih, po svojem Duhu, ki prebiva v vas, poklical v življenje tudi vaša umrljiva telesa« (Rim 8,9–11). In prav za to v našem življenju gre: kako vstati od mrtvih. To je prvo in temeljno vprašanje. Tu ni mogoče govoriti o naprednosti in nazadnjaštvu, tu je smiselno govoriti samo o tistem, ki nam je vstajenje omogočil, o Jezusu Kristusu. Naprednost je možna samo na področju drugo in tretjerazrednih tem. O njih pa naj govori vsak, ki lahko s svojim znanjem kaj doprinese k večji skrbi za naravo, izboljšanju našega zdravja in naše tvarne blaginje. Sicer pa je Duh njega, ki je vstal, tisti, ki nam zares daje življenje. V njem naj se giblujemo, če hočemo zares obstati tako sedaj kot v večnosti.

Dodatek:

1. 7. 2023 je za posledicami raketnega napada ruske vojske na restavracijo Ria Pizza v Kramatorsku v bolnišnici umrla Viktorija Amelina, romanopiska, esejistka in aktivistka. Zapisala je: Samo zgodbe lahko osvobodijo ljudi, krogle nikoli. Ob njeni smrti je Tanja Tuma, predsednica slovenskega centra Pen, zapisala: »Človeštvo lahko ohrani človečnost samo tako, da žrtvam zločinov omogoči pravico. Pričevanja iz prve roke, zapisana stvarno, natančno in sočutno, imajo v svetovni in slovenski književnosti posebno mesto, saj služijo pisateljem pri njihovih delih, ko poskušajo s književnostjo zdraviti ranjene duše narodov. Včasih lahko mine tudi stoletje od literarne obdelave pričevanj. Pisatelji in pisateljice čutimo poslanstvo, da se soočimo s travmami naših prednikov, četudi jih besede ne morejo pozdraviti. A besede ganejo in pozivajo k sočutju, temu lepilu človeštva, ki ga trgajo agresivni politiki z vojnami.«

Nataša Pirc Musar, 24. 6. 2023, na proslavi ob dnevu državnosti: »Le država, ki ni obremenjena s preteklostjo, lahko vso svojo energijo usmeri v prihodnost.« Izjava je dvoumna, ker ne pove, ali se obremenjenosti s preteklosti osvobajamo tako, kot je zapisala Tanja Tuma in s tem, da država, ki je izvaja državno nasilje, zanj sprejme vso odgovornost, ali pa tako, da govor o preteklosti označimo za ideološkega, kot tistega, ki naj bi ljudi še naprej razdvajal, zato mu je treba vzeti prostor v javnosti, in ga potisniti v zasebnost; državo, povzročiteljico nasilja, pa razbremeniti vseh odgovornosti.

Milan Knep
Ljubljana, 9. julija 2023

IN MEMORIAM | Ciril Jan (1943-2023)

ČIRO, MIRNO POČIVAJ PRI BOGU

Ciril Jan se je rodil v okupirani Ljubljani 8. julija 1943, kot prvorojenec v družini Marije Balantič in Maksa Jana. V tistih, za slovenski narod strašnih časih, je oče vodilno sodeloval v Delavski zbornici, kasneje, že v Argentini pa je bil med ustanovitelji Družabne pravde in njen dolgoletni tajnik.

V emigracijo je oče moral sam, ker je bila mama noseča in je kmalu po njegovem odhodu rodila Cirilovo sestro Bariko.

Po nastopu komunistične tiranije je zanje, kot za vse drugače misleče, na poseben način pa za tako ločene družine, nastopila doba vsakovrstnih zapostavljanj in diskriminacije, kar so najbolj kruto občutili otroci.

Šele leta 1954 so dobili dovoljenje za odhod iz domovine, tako da se je družina mogla zbrati v Slovenski vasi v Lanusu.

Mladi Ciril se je takoj pridružil sovrstnikom, po nekaj letih pa postal član Slovenske fantovske zveze. Kot odličen športnik se je izkazal v različnih panogah v zlati športni dobi lanuškega odseka. Postal je njegov večkratni predsednik in tudi predsednik zveznega odbora. Na njegovo pobudo se je vršil prvi pevsko glasbeni festival, še vedno uspešna in dobro obiskana prireditve naše mladine.

Že zgodaj je pokazal izredno veselje do gledališkega ustvarjanja. Ni mogoče naštetih vseh odigranih vlog, ko se je izpopolnjeval z nasveti odličnih režiserjev kot Ludvik Štancer, Nikolaj Jeločnik, Maks Borštnik in Blaž Miklič. Postopoma je tudi sam prevzemal režisersko odgovornost in so po njegovi zaslugi zaživeli na odru najrazličnejši teksti slovenskih, argentinskih in svetovnih avtorjev, med njimi za celo vrsto krajevnih domobranskih proslav.

Vključil se je v odbor Društva Slovenska vas, bil dve dobi njegov predsednik in več kot deset let kulturni referent, ob tem pa se je tudi udeleževal medorganizacijskega sveta kot lanuški zastopnik.

Prijazen z vsemi in povsod dobro sprejet je redno bil veselega razpoloženja, družabnost pa mu je bila vklesana v značaj. Zadnja leta je vdano prenašal hudo bolezen, a mu je le bilo dano dočakati osemdesetletnico.

Hvala, Čiro, za vse kar si dobrega storil, hvala za vztrajno doslednost, predvsem pa za dolgoletno globoko prijateljstvo.

Franci Sušnik

OkrOgle OBLETNICE

Petdesetletnica prvega žegnanja v cerkvi Marije Pomagaj v Slovenski Hiši

V nedeljo, 1. julija 1973, je bilo prvo žegnanje v cerkvi Marije Pomagaj, čeprav tedaj cerkev še ni bila popolnoma izdelana.

Slovenci, ki so prišli v Argentino po 1. svetovni vojni, so imeli svoje službe božje v kapelah argentinskih samostanov na Pateralu in v Avellanedi. Begunci po 2. svetovni vojni so pa začeli l. 1948 s sv. mašami pri marianistih na Caballito, se v avgustu tega leta preselili k salezijancem na ulici Belgrano in Yapeyu. Od tam so prišli 25. nov. 1956 v novo leseno kapelo na ulici Ramon Falcon 4158, katero je z drugimi prostori vred ta dan blagoslovil rajni škof dr. Gregorij Rožman.

Cerkve Marije Pomagaj je bila zasnovana kot spominska cerkev vsem Slovencem, žrtvam 2. svetovne vojne, ki so padli v revoluciji, na frontah, kot talci, bili od komunistov pobiti po vrnitvi v Slovenijo leta 1945, in onim, kateri so pomrli na cestah in v koncentracijskih taboriščih.

Gradnja cerkve Marije Pomagaj se je začela na praznik Kristusa Kralja, 21. 11. 1971. Temeljni kamen je bil blagoslovljen za Božič leta 1971, gradnja pa je bila končana v dobrih dveh letih. Slovesna blagoslovitev je bila 26. maja 1974.

»Cerkve ima obliko pahljače, ki se zožuje proti oltarju, kateri tako res postane središče. Za njim visi križ Kristusa v naravni velikosti, ki tako predseduje vsem opravilom v cerkvi. Na desni steni, ob oltarju visi podoba Marije Pomagaj, delo rajnega slikarja Marjana Koritnika. Nekoliko dalje desno od oltarja je znižan strop in se tako izoblikuje kapela Najsvetejšega, katere središče je tabernakelj, z umetniško izdelanimi vrati, ki so pozlačena in posejana z rožami, katerih vsaka ima vloženi kamen, ki je arheološka najdba iz indijanskih časov. Rože pomenijo milosti, katere prejemamo pri Eucharistiji. V tej kapeli je tudi monumentalni krstni kamen. Na levi strani oltarja je 12 krat 5 m spominska stena z reliefom, ki predstavlja v svojih valovih vihar, skozi katerega so žrtve morale iti, pred njim so 4 podobe angelov iz zvitega železa, ki peljejo duše h križu —

Kristusu, h kateremu je vse usmerjeno. V to spominsko steno je vdelan križev pot, kar pomeni zvezo Kristusovega križevega pota in našega, kot sad prestanega trpljenja. Ob oltarju je trden ambon za besedno bogoslužje, na drugi strani za oltarjem pa dolga klop, ki služi za sedeže mašniku in strežnikom. Strop in stene so naškropljene z močnim barvanim cementom. Tla so pokrita z žganimi malimi keramičnimi ploščicami. Osvetljena je cerkev z lučmi s stropa, posebej pa so osvetljeni križi, Marijina podoba in spominska stena. S čelne strani osvetljujejo cerkev barvna okna iz prosojnega akrilika, vdoljena v železobetonsko. Prav taka okna so tudi v stropu nad oltarjem. Prostora je v cerkvi za 250 sedežev. Kadar je večja slovesnost, se občestvo v cerkvi zlije v eno z ljudmi, ki stojijo na dvorišču. Temu namenu služijo štiri velika steklena vrata na vsej čelni steni.

Pri oblikovanju cerkve je arhitekt hotel združiti slovensko čustvovanje in elemente dežele, v kateri cerkev stoji. Vse vzbuja vtis mirne svečanosti v vsej preprostosti elementov.

Vse načrte za cerkev je izdelal arh. Marjan Eiletz. Z njim so sodelovali umetnica Bara Remec pri zamisli tabernakeljskih vrat, angelskih podob, kropivčeka; arhitekt Jure Vombergar z izdelavo oltarja, tabernaklja, krstnega kamna, spominske stene, ambona in oken; kipar Ivan Bukovec je izdelal križ nad oltarjem in križev pot. Ob cerkvi je zakristija s shrambo v 1. nadstropju. Do cerkve se pride po mogočno oblikovanem hodniku, ki je pokrit z lesenim stropom in prijetno razsvetljen.« Tako je novo cerkev opisal msgr. Anton Orehar, delegat dušnopastirjev v Argentini in vodja odbora za gradnjo cerkve.

Odbor, ki je sodeloval z msgr. Oreharjem, so sestavljali Ivan Gorišek, Ivan Lužovec, Albin Magister st., Aleksander Majhen, Valentin Markež, Jože Mavrič, Jože Mehle, inž. Albin Mozetič, prof. Ivan Prijatelj, prof. Pavle Verbič in dr. Alojzij Voršič.

Msgr. Orehar je ob priliki posvetitve

cerkve Marije Pomagaj tako zaključil svojo homilijo (celoten nagovor je na razpolago na tej [povezavi](#)): »Naj bo ta cerkev res naše slovensko narodno svetišče v Argentini, v katero je dostop vsakemu prost, katera je zgrajena za vse, ki imajo vero in ki imajo upanje in ljubezen do Boga, ter zaupanje do Matere božje. Večkrat poklekajmo pred tabernakelj. Prosimo Jezusa: bodi naše življenje. Poklekajmo pred podobo Marije Pomagaj, prosimo jo: bodi naša vodnica, da te bomo resnično poslušali. Poklekajmo tudi velikokrat pred spominsko steno in mislimo na tiste žrtve, katerih podobe so upodobljene s temi dušami in vse hitijo in težijo h Kristusu, in jih prosimo: da ne bomo mi pozabili na vas. Mi se vas ne sramujemo in vas priznamo. Damo vam pa besedo, da z vami ne bomo nikdar barantali sebi v korist. Vi ste naše žrtve, spoštovanje in čast vam. Mi molimo za vas, vi pa molite in prosite za nas, da ostanemo to, kar moramo biti: kristjani. Vse naše življenje naj bo živa spominska stena vsem žrtvam, ki so padale in trpele in trpijo do danes za naše dobro.

Če bomo tako naredili v zaupanje v Boga, Marijo in v spoštovanje vsem žrtvam, potem bomo z Bogom in Marijo in vsemi veseli, da to cerkev imamo.«

Pripravil: Jože Jan

Viri: Svobodna Slovenija, Zborniki Svobodne Slovenije

PRAZNIKI IN DELA PROSTI DNEVI V SLOVENIJI

V Sloveniji smo v mesecu juniju imeli dva državna praznika: Dan Primoža Trubarja in Dan državnosti.

8. junij: Dan Primoža Trubarja

Čeprav je slovenski državni praznik, Dan Primoža Trubarja ni dela prost dan. Praznik je bil sprejet leta 2010 na pobudo tržaškega pisatelja Borisa Pahorja. Njegov namen je obeležiti spomin na začetnika slovenske književnosti, saj je Trubar leta 1550 izdal prvi slovenski knjigi: Abecednik in Katekizem. S tem je postavil temelje za oblikovanje slovenskega knjižnega jezika.

Primož Trubar je avtor 22 knjig v slovenščini in dveh v nemščini, poleg tega je napisal 10 predgovorov za dela drugih avtorjev v nemščini. Ker je bil prvi, ki je zapisal slovenski jezik, je moral postaviti temelje knjižnega jezika. Osnovni ga je na ljubljanskem govoru, dodal pa mu je dolenske značilnosti in nekatere nemške besede. Prvi dve knjigi je napisal v gotici, kasneje pa je uporabljal latinico (bohoričico).

Trubar je bil prepričan, da se slovenskega jezika ni treba sramovati, ker je lep in gibčen. Dobro se je zavedal bogastva slovenskih narječij, ko je zapisal: »Ta slouenski jezik se povsod glih inu v eni viži ne govori. Drigači govo-

re z dostimi besedami Kranjci, drigači Korošci, drigači Štajerji inu Dolenci ter Bežjaki, drigači Krašovci inu Istrijani, drigače Krovati«. Pri pisanju svojih knjig se je odločil za preprost in domač jezik: »Nesmo lepih, gladkih, visokih, kinšnih, novih oli neznanih besed iskali, temuč te gmajnske kranjske preproste besede, katere vsaki dobri preprosti Slouenc lehk more zastopiti«.

Trubar je ob svojem pisanju imel pred očmi vse Slovence, ne glede na njihove takratne politične meje. Že v prvi knjigi je pisal »vsem Slouencom«. Tudi kadar je uporabljal ožja deželna imena, kot so »kranjski« ali »kranjec«, je vselej dodal tudi širši narodni izraz »Slouenec« ali »Slouen« in »slouenski«, kar priča o njegovi visoki narodni zavesti.

25. junija: Dan državnosti

Dan državnosti je slovenski državni praznik, ki se praznuje 25. junija in obeležuje spomin na 25. junij 1991, ko je Slovenija formalno postala neodvisna država. Tisti dan je slovenska skupščina sprejela ključne dokumente za odcepitev Slovenije od takratne Socialistične federativne republike Jugoslavije (SFRJ): Temeljno ustavno listino o samostojni in neodvisni Republiki Sloveniji, ustavni zakon za njeno izvedbo in Deklaracijo o neodvisnosti.

Osamosvojitveni proces se je začel z demokratskimi spremembami v 80. letih 20. stoletja, ki so privedle do plebiscita o samostojnosti 23. decembra 1990. Udeležba na plebiscitu je bila 88,5-odstotna, za samostojno in neodvisno državo pa je glasovalo 95% volivk in volivcev.

Slovenija je svojo samostojnost in neodvisnost slovesno razglasila dan po sprejetju ključnih dokumentov, 26. junija 1991 na Trgu republike v Ljubljani.

Dan kasneje, 27. junija, se je z napadom Jugoslovanske ljudske armade začela slovenska osamosvojitvena vojna, v kateri je Slovenija junaško obranila svojo neodvisnost. Istočasno so potekala uradna dogovarjanja slovenskih politikov, ki so – skupno s prizadevanjem Slovencev v zamejstvu in po svetu – dosegle hitro mednarodno priznanje nove Republike Slovenije.

Kmalu po osamosvojitvi je Slovenija postala članica Evropske unije, zveze NATO, uvedla je evro in vstopila v Schengensko območje, kar priča, da je bila odločitev leta 1991 za samostojno slovensko državo pravilna.

Dan državnosti mora zato biti dan radosti, ponosa in domoljubja! Bog živi Slovenijo!

Jože Jan

KOLEDAR

- 23. julija**
Prijateljsko kosilo v Našem domu
- 5. avgusta**
20. obletnica Folklorne skupine Mladika
- 6. avgusta**
Mladinski dan v Slomškovem domu
- 12. avgusta**
V Slomškovem domu: »Idealni soprog« (O. Wilde; režija: M. Zurc)
- 19. avgusta**
54. Pevsko Glasbeni Večer
- 20. avgusta**
Romanje v Lourdes
Koncert Mendoškega zbora »Škrjančki« na Pristavi
- 21. avgusta**
V Našem domu: »Idealni soprog« (O. Wilde; režija: M. Zurc)
- 27. avgusta**
Mladinski dan v San Martinu

OSEBNE NOVICE

† SMRT

V Slovenski vasi je umrl **Ciril Jan** (80).
Naj počiva v miru!

Misijonska skupina se spet pripravlja na misijon s skupino POTA iz Slovenije konec julija. Zato se spet priporočamo za pomoč ko zbiramo sredstva in jestvine. Že vnaprej najlepša hvala!

Kateri koli dvom nam lahko pišeš...
Tute Groznik 1133387052
Iván Urbancic 1131794220

POTA - MLADINSKA MISIJONSKA SKUPINA

Nabirka misijon Eldorado 2023

SPET SE PRIPOROČAMO ZA POMOČ,
KO ZBIRAMO SREDSTVA IN JESTVINE.

ALFAJORES, TURRONES, GALLETITAS SURTIDAS
LECHE EN POLVO / LARGA VIDA, CACAO
AZÚCAR, HARINA, FIDEOS, ARROZ, POLENTA
SOPA INSTANTÁNEA / CALDO, INFUSIONES
SALSA DE TOMATE, ACEITE
GOLOSINAS

OBISKALI BOMO ELDORADO
OD 21.07 DO 30.07

“ ZA RAZMISLEK IN NASMEH ”

“En dober pregovor na dan, prežene slabo voljo stran”

PREGOVORI IN CITATI

MATERINŠČINA

V dneh, ko praznujemo Dan državnosti – praznik Slovenske državnosti in samostojnosti se zavedamo tudi, da je slovenski jezik to, kar daje Slovenstvu svojo osnovo. Slovenski jezik je nastal in rasel skupaj s slovenskim narodom, se oblikoval skozi stoletja in bil priča in pričevalec slovenske zgodovine. Skozi stoletja so tuji vladarji neuspešno poskušali poteptati slovenski jezik, a ni jim uspelo. Obdržal se je, s svojimi skoraj petdesetimi narečji in s svojo arhaično dvojino.

O svoji materinščini je lepo napisal Ivan Cankar v Kurentu: »Pravijo, da so tuji jeziki milozvočnejši in bolj pripravi za vsakdanjo rabo – ali slovenska beseda je beseda praznika, petja in vriskanja«.

Tudi blaženi škof Slomšek je lepo povedal: »Med vsimi jeziki mora Slovincem njih materni jezik nar ljubši biti. Kako ga moramo k božji časti ino svojimu izveličanju prav spo-

štovati: bom vam drugič povedal.

Bratje ino sestre moje! Slovinc bom Slovincam nove besede iz ljubezni materne govoril, v slovenskim jeziku, kteriga je tudi sv. Duh apostelnam govoriti dal. Vselej so Slovinci besedo božjo radi zvesto poslušali; zaupam de tudi vi!»

Poglejmo, kaj nam o maternem jeziku govorijo pregovori in citati:

- Če umira moj jezik, umira tudi moj narod. (Ljudski pregovor)
- Če se pogovarjaš s človekom v jeziku, ki ga razume, se mu pogovor vtisne v spomin. Če pa se s človekom pogovarjaš v njegovem maternem jeziku, se mu besede vtisnejo v srce. (Nelson Mandela, južnoafriški politik in državnik, borec proti apartheidu)
- Nepravilnost v jeziku ni le napaka proti samemu jeziku: škoduje tudi dušam. (Platon, starogrški filozof)
- Več jezikov znaš, več veljaš. (latinski pregovor)

• V jeziku najdemo skrivnost, stari zaklad... Slavec dobi vsako leto novo perje, ohrani pa svojo pesem.

(Frederic Mistral, francoski pisatelj)

• Ni višje pripadnosti narodu kot pisati v njegovem jeziku.

(Johann Heinrich Lambert, francosko-švicarsko-nemški matematik, fizik, astronom in filozof)

• Svobodna dežela, svoboden jezik.

(danski pregovor)

• Jezik je edino, kar ostane tistemu, ki je brez domovine.

(Hugo von Hofmannsthal, avstrijski pesnik, pisatelj, dramatik in skladatelj)

• Kdor se nauči novega jezika, si pridobi novo dušo.

(Juan Ramon Jimenez, španski pesnik in Nobelov nagrajenec)

• Marsikdo se s tujim jezikom pači, z domačim pa berači. (slovenski pregovor)

Izbral: Jože Jan

Dvojno bogastvo izkoristi

2023

21. julij ob 19. uri

SELE NA KOROŠKEM

27. julij ob 20. uri

LOGATEC Narodni dom

54. PEVSKO GLASBENI VEČER

SOBOTA 19. AVGUSTA
V SLOVENSKI HIŠI

20. URI

Če bi rad nastopal, vpiši se pri Alenki Modic: 11-3095-6604

Prošnja za pomoč pri iskanju oseb

Veleposlaništvo Republike Slovenije v Buenos Airesu išče stik s sledečimi osebami:

- ga. DELHOTAK Marija, roj. HUJS

Veleposlaništvo prosi, da se navedene osebe ali njihovi sorodniki javijo na e-pošto veleposlaništva:

sloembassy.buenosaires@gov.si

Svobodno Slovenijo podpirajo

REPUBLIKA SLOVENIJA
URAD VLADE ZA SLOVENCE V
ZAMEJSTVU IN PO SVETU

Antonio Podržaj e Hijos S.R.L.

Grupo HZ

BAJDA s.r.l.

KOPAC S.A.
Fábrica de tubos y envases de cartón

Priloga s slikami

RAST LII

